GS 881

Miſot.

Eleonne allbeleds Dyna och mydet vadra

Den Södra:

Pretlens dotter i Taubenhain.

En Upptohedens trädgård vid Taubenhain ꝛc.

Den andra:

Lenas älskerska i Staden.

Jag längre önskar att vilja vara ꝛc.

Jönköping,
tryckt hos J. P. Lundström, 1861.

3. En annan galning trodde od Mitt hår af silfre vara; Min hals, han sade, vore gjord af alabaster bara. En gammal löjlig fårefårnare Gref i sin djupa fmärra, Så han af mig utfrattad blef: »Du har ett fenhårt hjerta!»

4. Den rådalle bland gracerna, Som Lina Venus tjena, J tågring, lad' man, var ett nöll Gmot mig fladars Lena, Om, utan både far och mor, J herrgårdsstjenst är fladder Ljos famma rika brudspatron, Som vid mitt dop stod fadder.

5. Den ene natten på min hand Mål två ren sybar trydde; Den andre sade sina ord Mig tätt och ofta rydre; J finden mig den trefvlig näp Och dop: Lina blomma! Du är sår landet alltför rådt, Du bör till staden komma.

6. Så finna många sälle ned Och sade till mig att dem alltså, Att jag som drottning vore vård Att diademet bära, Att som gudinna hyllning så Så alla mandspersoner, Och att tillbakas åter alt, J stolt och på thronen.

7. Sort sade: ja bara bytte inad Så af silfre vara; Min hals, han sade, vore gjord Så alabaster bara. En gammal löjlig fårefårnare Gref i sin djupa fmärra, Så han af mig utfrattad blef: »Du har ett fenhårt hjerta!»

4. Den rådalle bland gracerna, Som Lina Venus tjena, J tågring, lad' man, var ett noll Gmot mig fladars Lena, Om, utan både far och mor, J herrgårdsstjenst är fladder Ljos famma rika brudspatron, Som vid mitt dop stod fadder.

5. Den ene natten på min hand Mål tvenne tjena; Den andre sade sina ord Mig tätt och ofta rydre; J finden mig den trefvlig näp Och dop: Lina blomma! Du är sår landet alltför rådt, Du bör till staden komma.

6. Så finna många sälle ned Och sade till mig att dem alltså, Att diademet bära, Att som gudinna hyllning så Så alla mandspersoner, Och att tillbakas åter alt, J stolt och på thronen.

14. De gingo till löfsalen, dyster och tyst, Af blommande häggar omhwitad. Der slog hennes hjerta, der glödde deß mund, Der blef hennes oskuld, i frestelsens stund, Så grymt och så nesligt förgiftad.

15. Så snart ärtsånglarne rundtomkring De wißnade blommorna strödde, War flickans munterhet redan sin kos, Till snö förbleknade kindernas ros, Och elden i ögonen dödde.

16. När rågen begynte för sommarens flägt I gulnade wågor sig häfwa, Och körsbären, rodnande, båda sin höst, Då swällde hos flickan deß klotrunda bröst, Och tröjorna blefwo för snäfwa.

17. När lian gick fram öfwer ängar och fält, Så underlig flickan sig kände; Och när öfwer markerna höstwinden drog, Och regnskuren stridt uti rågstubben slog, Hon döljde ej mer sitt elände.

18. Deß fader, en hård, obewekelig man, Skrek högt till den arma Rosetta: "Föraktliga flicka! hwad har du nu gjort? Fort, fly från min åsyn, olyckliga! fort, Och skaffa förföraren till rätta."

19. Han snodde deß yfwiga hår om sin hand, Så grymt war hans fädernewälde. Här halp ingen klagan, här halp ingen bön; Han slog henne. Huden, så hwit och så skön, Den blödde, den swed och den swälde.

20. Han dref henne ut i en kolswart natt, Der kring henne stormarne tjuta. Hon klättrar de törnwäxta klipporna opp, Och trefwar till Falkensteins port i det hopp, Att tröst för sitt lidande njuta.

21. "O! we mig, att du mig till moder har gjort, Förr än du mig gjorde till maka! Se här, ack! se här nu min grufliga lott, Den lön, som jag bär för mitt nesliga brott, Och säg, hwilken står mig tillbaka?"

22. Hon kastar sig, snyftande, intill hans bröst, Hon tigger, hon ber och hon gråter. "Den nesa du gjort mig, förbättra igen, Och är du densamme, som gjorde mig den, Så gif mig min åra nu åter."

23. Han swarade: "Flicka, hwad det gör mig ondt! Din far skall sin grymhet betala. Blott gif dig tillfreds. Du skall finna hos mig Förplägning och klädsel, och sedan med dig Jag härom får widare tala."

24. "Ack! frågan är icke om klädsel och bröd: Det ger mig ej åter min åra. Du swor en gång heligt att ta mig till brud; Så kom då att nu, inför wittnen och Gud, Af fader och prest mig begära."

25. "Narraktiga flicka! så mente jag ej; Hur kan jag till hustru dig taga? Jag drar ju min härkomst af adeligt blod, Och blott för din like kan du wara god, Min ätt skulle skämmas och klaga."

26. "Min wän, jag skall göra för dig hwad jag kan, Du må som min husjungfru börja. Du känner den hyggliga Jägarn, jag har: Han winner ditt tycke, din hand — och blir Far. Och jag skall för hemgiften förja."

27. "Att Gud dig, förrädiske, nedrige bof! Till helwete måtte fördömma! Som fru jag wandrar din adliga blod; Men mins du den stunden, då du hade mod Din ätt för din låga att glömma?"

Den Första:

I Kyrkoherdens trädgård wid Taubenhain
Går ett af de nattliga spöken. Det pustar så
ängsligt wid löfsalens fot, Det raßlar och
praßlar och spjernar emot, Likt dufwan, som
gripes af höken.

2. Wid groddammen smyger om natten ett
bloß, Som sorgeligt flammar och skiner; Der
har ingen wext hwarken rot eller hägn, Ej nä-
gonsin faller der dagg eller regn, Blott winden
der klagande hwiner.

3. Herr Pastorens dotter i Taubenhain Stod
en gång i flor som en blomma; Och menlös
war flickan och wacker hon war. En mängd af
friare alla dar Till henne i Prestgården komma.

4. Och der bortom bäcken, på kullen ett slott
Ser ner öfwer byen i dalen. Det prålar så
präktigt med rikdom och smak; Som speglar
deß fönster, som stål är deß tak, Som glän-
sande silfwer portalen.

5. Der lefde en herre i sus och i dus: Von
Falkenstein, säger min saga. Åt slottet såg
jungfrun beständigt på sned, Beständigt slog
hjertat, när ungherren red I lysande rustning
att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han skref,
Omrandadt med gyllene kanter; Han sände,
infattad i perlor och guld, Sin bild uti hjert-
form, så nyter och huld, Derjemte en ring med
demanter:

7. "Riolette! låt dem komma och riva och
gå, Ack must ett af ge forgen åt alla. Enget
högre är lotten, som dig är bestärd. Dig troer
jag den ädlaste riddare wärld, Som höncer och
goods kan befalla."

8. "Jag önskade gerna med dig ett par ord
I hemlig förtrolighet yrdéa. Jag wänter få
höra mitt öde af dig: Kom — sluta för in-
tet, förtro dig åt mig; Kom, lät mig i afton
dig rådа."

9. "I afton, wid midnatt, här wakten slutat
slang, I swerdåtern nedan om hagen, Ack nöd-
tegal-hanen då lådar sin brud Med förtelens
timma, förtrollande ljud, Kom, lät mig ej blif-
wa bekrägen!"

10. Kan kom, i sin yrwiga klängklappa sweept,
Kan kom wid den mörkaste stunden. Kan sing
sig, omgjordad med wapen och sjut, Då upp
kom en sidder — så upp sing han ut, Då gaf
någa ljudet åt hunden.

11. Då wakten slog sinaådla slag I
swerdåtern nedan om hagen. Ack nåtergal-
hanen då lådar sin brud Med förtelens tim-
ma, förtrollande ljud, Kom sidan. — Kan
slef ei bekragen.

12. Kan wågre, att wakten med swefsuåa
ord Ett sid åra och hjerta sig sta. Den dödande
allsid så förtrogen åt. Kan wågre att med sina
timma begåt Den qwinliga swagheten sta.

13. Kan swor henne troget så helgt och
bart; Kan wåre så lydig sig sköna, Att hvem
den strider och hvem den dann, Blef hon så-
wederunnen, och åter swor han: "Det skall ske
dagra dig, sköna!"

28. "Så gå då och tag dig en dödlig fru.
Förfärdeligt fall bladen sig wanda. Gud höre,
Gud se och Gud dåme ej nu! Ja, måtte en
usling, så nedrig, som du, Sin dåliga sång en
gång skända!"

29. "Så skänne du, niding! hur rollat det
dr, Förtroliga om åra och lycka. Gör då på
din Familja lefnad ett slut, Och tagande dig
genom rinningen sjut, Och se'n må dig djefla-
ne klyda!"

30. Kon ryste förskräckt, men famlade sig;
Ge'n sprang hon förtroligt tillbaka, Bland
thren och rifflar, med bådande hål, Förskräckt
och förwirrad till finnen och själ, Dem harmen
och tlandet fasa.

31. "Swarthån nu, hwarthån, o barmher-
tige Gud! Swarthån hår på jorden mig wån-
da?" Förlorad, förtroligad till beter och hopp,
Kon till den olycksliga trädgården lopp, Att
göra på lifwet en ända.

32. Kon dignade, marklös till hand och till
fot; Kon sröp till den lösbundna sale:; Ser
tog hon sitt lådger blank wäpnade syån, Då rag-
lande lösj i den brande sinn; Ser låg hon, be-
sterk sina händer.

35. Hon uppref med blodiga fingrar en graf
Wid dammen inunder en backe. "Der hwile i
Gud, min olycklige son! Der hwila för alltid
från jemmer och hån! Från steglen mig kor-
parne hacke!"

36. Och detta är bloßet, som, sorgligt och
hemskt, Wid groddammen flammar och skiner;
Der har ingen wext hwarken rot eller hägn.
Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott
winden der klagande hwiner.

37. Från galgbacken högt, bakom trädgår-
dens mur, Och högt ibland steglen och hjulen,
Ser hennes dödskalle ännu från en stång —
Ser ner öfwer grafwen, blott tre qwater lång
— Så dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga, så sorglig och
blek, När nätterna steglen beträcka, Från galg-
backen neder till groddammens strand, Will
släcka den lilla oroliga brand — Och suckar,
och kan den ej släcka.

Den Andra:

Jag länge önskat att till sta'n Få komma och
der skåda, Hwad lefnadssätt, hwad mod och
ton Bland stadsfolket plär råda. Men kors!
hwad jag förwånad blef, Då jag dem hörde
pladdra Ett språk, till hälften Swenska blott,
Och igel lappri sladdra.

2. Två stjernor påstod en sig se I mina
ögons ställe, Och som en ros jag blomstrade,
Skrek högt en ännan sälle: Den tredje jemrade
sig swårt, För det jag honom sårat, Och med
mitt ögas hwaßa pil Hans hjerta genombårat.